Evropský veřejný ochránce práv

Tato stránka byla přeložena pomocí strojového překladu [Odkaz]. *Strojové překlady mohou obsahovat chyby, které mohou snižovat jejich srozumitelnost a přesnost. Veřejný ochránce práv nenese žádnou odpovědnost za případné nesrovnalosti. Pokud chcete mít nejspolehlivější informace a právní jistotu, podívejte se na původní znění v angličtina (odkaz viz výše). Více informací naleznete v naší* politice týkající se jazyků a překladů [Odkaz].

Rozhodnutí evropského veřejného ochránce práv o ukončení šetření stížnosti 3249/2008/(BEH)KM proti Evropské komisi

Rozhodnutí

Případ 3249/2008/(BEH)KM - **Otevřeno dne** 22/12/2008 - **Rozhodnutí ze dne** 22/11/2010

Německé sdružení zřídilo výstavu o 28 evropských regionech mezi Bordeaux a Kyjevem a obdrželo finanční prostředky Komise v rámci programu souvisejícího s rozšířením v roce 2004. V roce 2005 požádala o změnu rozpočtu, protože její výstava byla vystavena ve více městech, než se původně předpokládalo. Rozpočet by mohl být změněn dvěma způsoby: formální změnou grantové dohody nebo, pokud přerozdělení prostředků mezi rozpočtovými okruhy nepřekročilo 10 %, písemným informováním Komise.

Jeden úředník Komise navrhované změny přijal. Když však stěžovatel požádal o vyplacení zůstatku, Komise jej vypočítala na 52 035 EUR, a nikoli na částku 62 556 EUR, která byla požadována. Stěžovatel vznesl námitku a poznamenal, že se to zdá být založeno na starém rozpočtu.

Komise vysvětlila, že přijala pouze změny ve výši až 10 % na rozpočtový okruh, protože nedošlo k žádné formální změně rozpočtu. Když stěžovatel připomněl, že pozměněný rozpočet byl schválen v roce 2005, Komise tento nový rozpočet přijala a zaplatila dalších 4 495 EUR. Odmítla však přijmout jakékoli další přerozdělení ze strany stěžovatele, protože mu tato přerozdělení nebyla řádně oznámena.

Stěžovatel se obrátil na veřejného ochránce práv a tvrdil, že Komise nesprávně snížila konečnou platbu o 6 396 EUR.

Veřejná ochránkyně práv poznamenala, že změny, které Komise přijala v roce 2005, zahrnovaly rovněž přerozdělení přesahující 10 % rozpočtového okruhu a že Komise netrvala na tom, že je třeba provést formální změnu. Rovněž poznamenal, že Komise přijala přerozdělení prostředků, které nepřesahují 10 % rozpočtových položek, a to ani v případech, kdy nebyla řádně

oznámena před jejich provedením. Veřejná ochránkyně práv nechápala, jak by požadavek, který by Komise mohla při prvním výpočtu příslušné částky ignorovat, mohl náhle nabýt rozhodujícího významu, když vypočítal stejnou částku podruhé. Dospěl proto k závěru, že Komise neposkytla soudržný a přiměřený popis toho, jak vyřídila žádost stěžovatele o platbu.

Veřejná ochránkyně práv proto předložila návrh na smírné řešení a požádala Komisi, aby přehodnotila žádost stěžovatele o platbu. Komise tento návrh přijala a zaplatila stěžovateli zbývající částku 6 025 EUR (přičemž byla dodržena maximální částka příspěvku EU stanovená v grantové dohodě) a 1 586 EUR v úrocích.

Veřejná ochránkyně práv s potěšením konstatovala, že bylo dosaženo přátelského řešení a případ uzavřel.

Skutečnosti, které vedly k žalobnímu důvodu

1. Stěžovatel, německé sdružení, provedl projekt v rámci programu PRINCE financovaného Komisí, což je informační program, jehož cílem je zvýšit povědomí veřejnosti o hlavních politických prioritách Evropské unie, jako je euro nebo rozšíření. Ústředním prvkem projektu byla mobilní výstava s názvem „Via Regia – co jsme, jsme skrze ostatní“. Zdůraznil historii a současný status 28 evropských regionů podél „královské cesty“ z Bordeaux do Kyjeva. Podle podmínek grantové dohody se Komise dohodla, že přispěje 71,61 % nákladů ve výši nejvýše 291 183,06 EUR, tj. maximálně 208 520,27 EUR [1].

2. Grantová dohoda (dále jen „dohoda“) mezi stěžovatelem a Komisí obsahovala dvě ustanovení, na nichž by mohly být založeny změny podmínek příspěvku Společenství:

i) Článek II.13 všeobecných podmínek připojených k dohodě stanoví, že změny podmínek příspěvku Společenství vyžadují, aby strany podepsaly písemnou změnu dohody.

II) Článek I.3.4 zvláštních podmínek stanoví, že odchylně od článku II.13 lze přerozdělení až 10 % rozpočtových položek z jedné rozpočtové položky provést za předpokladu, že o tom bude předem informována Komise.

3. Článek II.13 všeobecných podmínek stanoví, že žádost o změnu musí být předložena Komisi nejméně jeden měsíc před ukončením projektu. Dále stanoví, že nejsou přípustné žádné změny, které by zpochybnily rozhodnutí Společenství poskytnout finanční prostředky na dotčený projekt nebo které by nebyly v souladu s povinností rovného zacházení se žadateli. Článek I.3.4 stanoví, že příslušné přerozdělení nesmí vést k tomu, že celková výše nákladů překročí maximální částku stanovenou v dohodě.

4. Dne 25. srpna 2005 stěžovatel požádal o změnu rozpočtu podle článku II.13. Podle stěžovatele byla tato změna nezbytná vzhledem k neočekávanému úspěchu výše uvedené výstavy, která byla zobrazena na 50 místech namísto původně plánovaných pěti.

5. Dne 26. září 2005 stěžovatel zopakoval svou žádost o změnu rozpočtu. Komise rovněž informovala Komisi, že některé úpravy výdajů vzniklých v rámci probíhající prohlídky výstavy budou muset být provedeny později. Očekává se, že bude moci projekt úspěšně dokončit na základě změn rozpočtových okruhů v souladu s článkem I.3.4 zvláštních podmínek [2] . Ve své odpovědi ze dne 24. října 2005 pan A., zástupce vedoucího oddělení B.3 generálního ředitelství Komise pro rozšíření (GŘ pro rozšíření), který byl provozním vedoucím úkolů odpovědným za dohodu, souhlasil se změnami v rozpočtovém plánu předloženém stěžovatelem. Komise konstatovala, že tyto změny neovlivnily celkovou výši nákladů předpokládaných v rámci dohody, a uvedla změny pro jednotlivé rozpočtové okruhy.

6. Dne 10. července 2006 podal stěžovatel žádost o zaplacení částky, o které se domníval, že jí byla stále dlužná, a sice 62 556,00 EUR [3]. Dne 12. prosince 2006 informoval pan B., úředník oddělení pro finanční provádění E.3 GŘ pro rozšíření, stěžovatele, že mu bude vyplacena částka 52 035,24 EUR. Pan B. navrhl, aby se stěžovatel mohl obrátit na jiného úředníka, pana C., finančního iniciátora, pokud by měl nějaké otázky. Vyplacení přijaté částky, tj. 52 035,24 EUR, bylo provedeno dne 15. prosince 2006.

7. V dopise ze dne 18. ledna 2007 stěžovatel uvedl, že Komise souhlasila s pozměněným rozpočtem, ale své výpočty založila na původním rozpočtu. Požádala proto Komisi, aby přezkoumala svůj postoj a zaplatila zbývajících 10 520,76 EUR. Stěžovatel rovněž požádal Komisi, jak požadovat úroky z důvodu opožděné platby.

8. Dne 6. února 2007 odpověděl pan D., vedoucí oddělení E.3 v rámci GŘ pro rozšíření, a přijal žádost stěžovatele o úroky, i když pouze ve vztahu k částce, kterou Komise přijala (52 035,24 EUR). Pokud jde o žádost stěžovatele o přezkum dalšího tvrzení, pan D. vysvětlil, že článek I.3.4 zvláštních podmínek stanoví možnost přerozdělení výdajů mezi rozpočtové okruhy až do výše 10 % původní částky podle jednotlivých rozpočtových položek. Pan D. zdůraznil, že přerozdělení přesahující 10 % na rozpočtový okruh je možné až poté, co se smluvní strany dohodnou na formální změně. V projednávané věci nebyla podle názoru pana D. taková změna schválena. Komise proto musela odmítnout jakékoli změny, které překročily hranici 10 %. Pan D. dodal, že stěžovatel by se měl obrátit na pana B., má-li jakékoli dotazy nebo připomínky.

9. Dne 18. února 2007 stěžovatel upozornil pana D. na skutečnost, že požádal o změnu a že ji dne 24. října 2005 schválil.

10. Dne 29. března 2007 informoval pan B. stěžovatele, že se Komise rozhodla zaplatit mu další částku ve výši 4 495,26 EUR. Uvedl, že Komise se domnívá, že není povinna uhradit celou požadovanou částku z důvodu chybějících předběžných informací o přetečení rozpočtu (viz článek I.3.4). Pan B. dále zastával názor, že stěžovatel nemá nárok na žádný úrok z důvodu opožděné platby, neboť 85denní pozastavení platby bylo způsobeno skutečností, že stěžovatel změnil čísla účtů, aniž by informoval Komisi. Stěžovateli bylo doporučeno, aby se obrátil na pana C. v případě jakýchkoli dotazů nebo připomínek.

11. Dne 23. dubna 2007 stěžovatel poukázal na to, že podle jeho vědomí, když požádal o

změnu dohody, uplatnil rovněž článek I.3.4 zvláštních podmínek. Dne 14. května 2007 pan B. odpověděl, že neexistují žádné důkazy, které by dokazovaly, že po schválení nového rozpočtu stěžovatel informoval Komisi, že před provedením takové změny dojde k přetečení rozpočtové položky. Úředník rovněž uvedl, že finanční jednotka nemůže pro stěžovatele udělat nic víc. Poradil jí však, aby záležitost projednala s operační jednotkou, aby zjistila, zda přetečení přijme jako způsobilé výdaje. Pan B. doporučil stěžovateli, aby se v tomto ohledu obrátil na pana F..

12. Stěžovatelka zavolala panu F. dne 23. května 2007 a bylo mu řečeno, aby se obrátila na paní E. paní E. následně informovala stěžovatelku, že oddělení opustila, a navrhla, aby se stěžovatelka obrátila na paní G. Při telefonickém rozhovoru se stěžovatelkou dne 29. května 2007 však paní G., vedoucí komunikačního oddělení GŘ pro rozšíření, uvedla, že se touto záležitostí nemůže zabývat. Postoupila tedy stěžovateli zpět panu B. ve finanční jednotce. V e-mailu ze dne 7. června 2007 však pan B. zopakoval, že finanční oddělení nemůže pro stěžovatele nic udělat a že by se měla obrátit na vedoucí provozního oddělení, paní G. Vysvětlil, že pokud se toto oddělení písemně dohodne na tom, že přetečení bude považovat za způsobilé výdaje, finanční oddělení může mít důvod své stanovisko přehodnotit.

13. V tomto e-mailu ze dne 7. června 2007 pan B. rovněž vysvětlil přístup Komise v této věci. Původně vyložila dopis stěžovatele požadující změnu rozpočtu jako informace potřebné k přerozdělení částek nepřesahujících 10 % na jednu rozpočtovou položku mezi různé rozpočtové okruhy podle článku I.3.4 zvláštních podmínek. Přijala proto pouze změny až do výše 10 % u každé rozpočtové položky, neboť podle jejího názoru nedošlo k žádné formální změně rozpočtu v souladu s článkem II.13 všeobecných podmínek. Poté, co stěžovatel vznesl proti tomuto výkladu námitky a upozornil Komisi na dopis zaslaný panem A., bylo zjištěno, že pan A. rovněž přijal změny, které přesahovaly 10 % pro každý rozpočtový okruh. Pan B. poznamenal, že se Komise rozhodla považovat tento dopis za „ *platnou změnu smlouvy* “ a dospěla k závěru, že rozpočet uvedený v tomto dopise se stal „ *novým rozpočtem* “.

14. Pan B. však zdůraznil, že výdaje, které v konečném důsledku stěžovatel vykázal, se od tohoto „ *nového rozpočtu* “ lišily. Podle článku I.3.4 zvláštních podmínek byly rozdíly až do výše 10 % na rozpočtový okruh přípustné pouze tehdy, pokud byla Komise předem informována. Avšak vzhledem k tomu, že Komise neměla žádný důkaz o tom, že ji stěžovatel předem informoval, mohla přijmout pouze výdaje až do výše částek stanovených v novém rozpočtu. Úředník dále vysvětlil, že nestačí, aby příjemce pouze zmínil, že může být nucen provádět převody mezi rozpočtovými položkami. Místo toho musely být uvedeny jasné číselné údaje pro příslušné převody a rozpočtové okruhy.

15. Dne 20. června 2007 paní G., kterou stěžovatel kontaktovala, uvedla v interním e-mailu zaslaném panu B. a dalším, že nemá čas se touto záležitostí zabývat, a požádala proto finanční oddělení o stanovisko. Paní G. uvedla, že pokud se pan B. domnívá, že se jedná o „ *klasický případ* “ a že žádost o dodatečné platby by mohla být vyhověna „ *bez velkého rizika* “, měla by před přijetím rozhodnutí počkat na návrat paní E., která byla v té době na dovolené. Pokud by naproti tomu pan B. radil, aby tuto platbu neprovedl, měl by být stěžovatel neprodleně informován a spis by měl být uzavřen. E-mail paní G. ze dne 20. června 2007 byl rovněž zaslán stěžovateli, pravděpodobně omylem.

16. Dne 10. září 2007 další úředník, pan H., stěžovateli vysvětlil, že Komise nemůže zaplatit více, než se předpokládalo v (novém) rozpočtu. Podle původního finančního plánu činil rozpočtový okruh A6 163 470 EUR. Podle nového rozpočtu činila částka 171 906,40 EUR. V konečné žádosti stěžovatele o platbu však tato položka činila 180 254,04 EUR [4], což bylo více, než bylo dohodnuto.

17. Podle pana H. stěžovatel v době, kdy požádal o změnu rozpočtu, použil pravidlo 10 % uvedené v článku I.3.4. Komise tyto změny přijala a odpovídajícím způsobem provedla platbu. Komise však nemohla přijmout žádná další tvrzení, protože by to znamenalo provedení retroaktivní změny, která nebyla možná. Pan H. zdůraznil, že stěžovatel se nemůže dovolávat článku I.3.4 dvakrát. Pokud jde o otázku úroků z důvodu opožděné platby, pan H. uvedl, že bude zaplacen pouze ve vztahu k částkám, které byly skutečně zaplaceny, a připomněl stěžovateli, že má dva měsíce na podání žádosti v tomto ohledu. Vyzval stěžovatele, aby se obrátil na svého vedoucího oddělení (pan D.), pokud s touto odpovědí nebude spokojen.

18. Dne 17. září 2007 stěžovatel uvedl, že nechápal, proč Komise nerozlišuje mezi formální změnou rozpočtu a odkazem na článek I.3.4, ale místo toho se domníval, že se na posledně uvedené ustanovení spoléhal dvakrát. V e-mailu ze dne 1. října 2007 zaslaném panem D. Komise uvedla, že její postoj vyjádřený v předchozí korespondenci zůstal nezměněn.

Předmět šetření

19. V této souvislosti se stěžovatel obrátil na veřejného ochránce práv a vznesl tato tvrzení:

1) Na rozdíl od dohody Komise snížila konečnou platbu na projekt o 6 396,19 EUR. Zejména neodůvodnila své rozhodnutí nepřijmout odvolání stěžovatele na čl. I.3.4 zvláštních podmínek, které předtím písemně přijala.

2) Komise řádně nekorespondovala se stěžovatelem tím, že opakovaně neuvedla různé kontaktní osoby, které mu poskytly protichůdné informace.

20. Žadatel tvrdil, že by mu Komise měla zaplatit nesplacenou částku ve výši 6 396,19 EUR plus úroky.

Šetření

21. Stížnost byla podána dne 19. prosince 2008. Dne 22. prosince 2008 zahájil veřejný ochránce práv šetření a požádal Komisi o stanovisko.

22. Komise zaslala své stanovisko dne 4. května 2009. Dne 12. května 2009 bylo stanovisko Komise předáno stěžovateli k vyjádření. Od stěžovatele nebyly obdrženy žádné připomínky.

23. Dne 12. března 2010 předložila veřejná ochránkyně práv návrh na přátelské řešení. Komise na tento návrh odpověděla dne 23. července 2010. Odpověď Komise byla předána stěžovateli k vyjádření, které předložila dne 5. srpna 2010.

Analýza a závěry veřejné ochránkyně práv

A. Namítané neoprávněné snížení konečné platby, údajné neuvedení odůvodnění a související nárok

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv

24. Stěžovatel tvrdil, že když si uvědomil, že některé prvky projektu budou vyžadovat více finančních prostředků, než se původně předpokládalo, předložil příslušnému úředníkovi Komise odůvodněnou žádost o změnu dohody. Učinila tak v příslušných lhůtách a Komise tyto změny písemně přijala před ukončením projektu. Stěžovatel tvrdil, že toto přijetí přineslo nový rozpočet.

25. V době podání konečné žádosti o platbu byly v novém rozpočtu provedeny další změny. Podle jejího názoru tyto změny zůstaly pod hranicí 10 % povolenou článkem I.3.4 zvláštních podmínek. Stěžovatel zdůraznil, že tyto změny oznámil, a své přání se opírat o článek I.3.4 zvláštních podmínek dne 26. září 2005, jinými slovy, včas pro účely uvedeného ustanovení.

26. Stěžovatel upozornil na skutečnost, že Komise původně uvedla, že při posuzování žádosti stěžovatele o platbu použila čl. I.3.4 zvláštních podmínek. Když však Komise nakonec uznala, že v roce 2005 byl dohodnut nový rozpočet, od této analýzy se distancovala a místo toho dospěla k závěru, že stěžovatel se nemůže spoléhat na článek I.3.4 zvláštních podmínek. S odkazem na dopis Komise ze dne 10. září 2007 stěžovatel uvedl, že nechápe, proč se Komise rozhodla neoddělit obě provedené změny rozpočtu, ale místo toho tyto dvě změny vyložila tak, že jsou založeny na článku I.3.4 zvláštních podmínek.

27. Komise ve svém stanovisku uvedla, že stěžovatel ve svém e-mailu ze dne 26. září 2005 pouze informoval o svém záměru přerozdělit určité částky mezi podokruhy, aniž by došlo ke změně celkových plánovaných výdajů. Tento záměr Komise v zásadě přijala dopisem ze dne 24. října 2005. Tento návrh na změnu však nebyl nikdy následován formální žádostí o změnu. Komise proto dohodu nikdy formálně nepozměnila.

28. Při přezkumu konečné žádosti o platbu, kterou stěžovatel předložil dne 10. července 2006, byl tedy základem pro jeho výpočty původní rozpočet. Komise však tvrdila, že přijala převody mezi různými rozpočtovými položkami až do výše 10 % na okruh, aniž by trvala na požadavku předchozího oznámení o těchto převodech, jak je stanoveno v článku I.3.4 zvláštních podmínek.

29. Komise dodala, že když stěžovatel upozornil na „nový rozpočet“, *rozhodla se „ex gratia*

použít navrhovaný nový rozpočet “, a proto situaci znovu analyzovala. V průběhu této nové analýzy však použila rovněž pravidlo stanovené v článku I.3.4 zvláštních podmínek, a sice, že stěžovatel musí předem informovat Komisi o všech převodech mezi rozpočtovými položkami uskutečněných v souladu s tímto ustanovením. Komise tvrdila, že od 24. října 2005 do 10. července 2006 (kdy stěžovatel zaslal konečnou žádost o platbu) ji stěžovatel o těchto převodech neinformoval. Stěžovatel proto nebyl oprávněn odůvodňovat tyto změny článkem I.3.4 zvláštních podmínek. Komise proto použila číselné údaje uvedené v „novém“ rozpočtu, aniž by umožnila jakékoli další úpravy, a proto zaplatila stěžovateli dalších 4 495,26 EUR.

30. Komise uvedla, že dopis ze dne 24. října 2005 považovala za změnu dohody, a proto „ *využila tolik flexibility, kolik bylo právně přijatelné* “. Podle jejího názoru „ *neexistuje žádný prostor pro manévrování* “.

31. Pokud jde o žádost stěžovatele o úroky z důvodu opožděné platby, Komise nejprve uznala tvrzení stěžovatele, i když pouze ve vztahu k částce, kterou považovala za dlužnou žadateli, tj. 52 035,24 EUR. Poté se však ukázalo, že stěžovatel uzavřel bankovní účet uvedený v dohodě, avšak Komisi o této skutečnosti informoval až dne 14. září 2006 [5] . Platba byla proto pozastavena. Ukázalo se tedy, že stěžovatel neměl nárok na úroky z důvodu opožděné platby.

32. Komise však dodala, že tento bod znovu přezkoumala při přípravě svého stanoviska k této stížnosti a dospěla k závěru, že stěžovatel má nárok na úroky z důvodu opožděné platby. Dne 14. července 2006 obdržela konečnou žádost o platbu a dne 15. prosince 2006 provedla konečnou platbu stěžovateli, která trvala celkem 154 dnů. Maximální lhůty pro přezkum a platbu činily 45 dnů podle kategorie a platba byla pozastavena na 40 dní z důvodu změny čísla účtu stěžovatele. Proto byly úroky z prodlení splatné po dobu 24 dnů. Komise uvedla, že provedla odpovídající platbu.

Předběžné posouzení veřejné ochránkyně práv vedoucí k návrhu smírného řešení

Úvodní poznámky

33. Projednávaná věc se týkala sporu o platební závazky vyplývající ze smlouvy.

34. Veřejný ochránce práv se domnívá, že rozsah přezkumu, který může provést v případech týkajících se výkladu smluvních závazků přijatých orgánem, je nutně omezený. Veřejný ochránce práv se zejména domnívá, že by neměl usilovat o určení, zda jedna ze stran porušila smlouvu. Tuto otázku by mohl účinně řešit pouze příslušný soud, který by měl možnost vyslechnout argumenty účastníků řízení týkající se příslušného vnitrostátního práva a posoudit protichůdné důkazy o sporných skutkových otázkách.

35. Veřejný ochránce práv se proto domnívá, že v případech týkajících se smluvních sporů je odůvodněné omezit jeho šetření na posouzení, zda mu orgán poskytl soudržný a přiměřený

výklad právního základu pro své jednání a proč se domnívá, že jeho názor na smluvní postavení je odůvodněný. Pokud tomu tak je, veřejný ochránce práv dospěje k závěru, že jeho šetření neodhalilo případ nesprávného úředního postupu. Tímto závěrem není dotčeno právo stran na přezkoumání a autoritativní řešení jejich smluvního sporu soudem příslušné jurisdikce.

Pokud jde o konečnou platbu splatnou podle dohody

36. Komise ve svém stanovisku uvedla, že nejprve uhradila stěžovateli na základě původního rozpočtu (vzhledem k tomu, že nemá žádné záznamy o změně dohody), ale umožnila přerozdělení mezi rozpočtové okruhy až do výše 10 %. Při bližším zkoumání se však ukázalo, že tento popis není zcela správný. To je patrné z níže uvedené tabulky 1, která uvádí: i) částky uvedené v dohodě (dále jen „starý rozpočet“); II) revidované číselné údaje přijaté panem A. v jeho dopise ze dne 24. října 2005 (dále jen „nový rozpočet“); III) náklady vykázané stěžovatelem dne 10. července 2006 (dále jen „skutečné náklady“); a iv) číselné údaje, na nichž Komise založila své výpočty na dlužných částkách v dopise ze dne 12. prosince 2006 (dále jen „první výpočet“).

Tabulka 1: První výpočet [6]

Rozpočtový okruh

Starý rozpočet

Nový rozpočet

Skutečné náklady

Výpočet 1 oko

A1

74 137.70

72 316.92

65 948.46

65 948.46

A2

11 316.00

19 062.00

18 314.36

12 447.60

A3

23 210.00

8 850.00

8 105.83

8 105.83

A4

0.00

0.00

0.00

0.00

A5

0.00

0.00

0.00

0.00

A6

163 470.00

171 906.41

182 654.04

171 906.41

9

mezisoučet

272 133.70

272 135.33

275 022.69

258 408.30

A7

1 9 049.36

19 049.47

19 083.59

18 088.58

mezisoučet

291 183.06

291 184.80

294 106.28

276 496.88

71,61 %

208 516.19

208 517.44

210 609.51

197 999.42

předběžné financování

145 964.18

145 964.18

145 64.18

145 964.18

Celkem

62 552.01

62 553.26

64 645.33

52 035.24

37. Z výše uvedených údajů vyplývá, že Komise přijala skutečné náklady požadované žadatelem, pokud jde o rozpočtové položky A1 a A3, které nepřekročily odpovídající částky stanovené ve starém nebo novém rozpočtu. Žadatel nepožadoval žádné náklady, pokud jde o rozpočtové položky A4 a A5. Tyto rozpočtové okruhy proto nemusely být při šetření zvažovány. Rozpočtový okruh A7 představuje tzv. „nepřímé náklady“. Podle článku I.3.2 obecných podmínek byl příspěvek Komise omezen na 7 % celkových způsobilých nákladů v rámci rozpočtových položek A1 až A6. Skutečnost, že Komise nepřijala plné částky nákladů, které žadatel požadoval u těchto rozpočtových položek, vysvětluje, proč se částka, kterou vypočítala v rozpočtové položce A7, lišila od částky předložené žadatelem. Avšak vzhledem k tomu, že náklady, které stěžovatel mohl požadovat od Komise v rámci této rozpočtové položky, byly přímým důsledkem nákladů, které byly přijaty v rámci rozpočtových položek A1 až A6, mohla být otázka rozpočtového okruhu A7 nejprve zrušena.

38. Pokud jde o rozpočtový okruh A2, Komise skutečně přijala náklady o 10 % více, než se předpokládalo ve starém rozpočtu. Neuplatnila však stejný přístup, pokud jde o rozpočtový okruh A6. Pokud by Komise vypočítala částku pro tuto rozpočtovou položku stejným způsobem jako pro rozpočtový okruh A2, musela by přijmout náklady ve výši 179 817,00 EUR. Částka, kterou Komise skutečně přijala v rámci této rozpočtové položky (171 906,41 EUR), odpovídala příslušné částce stanovené v novém rozpočtu.

39. Na základě výpočtu uvedeného v dopise ze dne 12. prosince 2006 přijala Komise jako způsobilé náklady celkem 276 496,88 EUR. Vzhledem k tomu, že její příspěvek na tyto náklady byl stanoven dohodou na 71,61 %, měla tedy za to, že stěžovatel má nárok na obdržení celkem 197 999,42 EUR. S odečtením částky 145 964,18 EUR, která již byla vyplacena v rámci předběžného financování, Komise proto vypočítala, že dosud dlužná částka činila 52 035,24 EUR.

40. Veřejná ochránkyně práv poznamenala, že v návaznosti na námitky stěžovatele se Komise rozhodla svůj přístup přezkoumat. Dne 29. března 2007 se proto „ *ex gratia* “ rozhodla přijmout nový rozpočet, který byl dohodnut mezi stěžovatelem a panem A. Tabulka 2 ukazuje výsledek

tohoto výpočtu. V zájmu pohodlí obsahuje také číselné údaje, které jsou již uvedeny v tabulce 1.

Tabulka 2: Druhý výpočet [7]

Rozpočtový okruh

Starý rozpočet

Nový rozpočet

Skutečné náklady

Výpočet 1 oko

2. **výpočet**

A1

74 137.70

72 316.92

65 948.46

65 948.46

65 948.46

A2

11 316.00

19 062.00

18 314.36

12 447.60

18 314.36

A3

23 210.00

8 850.00

8 105.83

8 105.83

8 105.83

A4

0.00

0.00

0.00

0.00

0.00

A5

0.00

0.00

0.00

0.00

0.00

A6

163 470.00

171 906.41

182 654.04

171 906.41

171 906.41

mezisoučet

13

272 133.70

272 135.33

275 022.69

258 408.30

264 275.06

A7

19 049.36

19 049.47

19 083.59

18 088.58

18 499.25

mezisoučet

291 183.06

291 184.80

294 106.28

276 496.88

282 774.31

71,61 %

208 516.19

208 517.44

210 609.51

197 999.42

202 494.68

předběžné financování

145 964.18

145 964.18

145 964.18

145 964.18

145 964.18

Celkem

62 552.01

62 553.26

64 645.33

52 035.24

56 530.50

Již zaplaceno

52 035.24

Ponecháno na zaplacení

4 495.26

41. Jak bylo uvedeno výše, veřejný ochránce práv musel přezkoumat, zda mu Komise poskytla rozumný a soudržný popis právního základu pro její jednání a proč se domnívala, že její názor na smluvní postavení je odůvodněný.

42. Z níže uvedených důvodů měl veřejný ochránce práv za to, že Komise v projednávané věci tuto normu nesplnila.

43. Jak již bylo uvedeno, Komise tvrdila, že když pan A. přijal číselné údaje předložené stěžovatelem ve dnech 25. srpna a 26. září 2005, byly provedené změny založeny na článku I.3.4 zvláštních podmínek. To by však znamenalo, že příslušné změny nepřekročily 10 % na jeden rozpočtový okruh. Zatímco tato podmínka byla splněna pro rozpočtové okruhy A1 a A6, zjevně tomu tak nebylo u rozpočtových okruhů A2 (které se zvýšily z 11 316,00 EUR na 19

062,00 EUR) a A3 (které se snížily z 23 210,00 EUR na 8 850,00 EUR). Tyto změny proto mohly být založeny pouze na článku II.13 všeobecných podmínek. Je třeba rovněž poznamenat, že nový rozpočet vedl ke zvýšení maximální celkové částky způsobilých nákladů předpokládané v dohodě (z 291 183,06 EUR na 291 184,80 EUR). I když toto zvýšení bylo velmi malé, zdálo se zřejmé, že se může zakládat pouze na článku II.13 všeobecných podmínek.

44. Z toho vyplynulo, že změny, které vedly k novému rozpočtu, nebyly založeny pouze na článku I.3.4 zvláštních podmínek, ale na článku I.3.4 i článku II.13. Stěžovatel odkazoval na obě tato ustanovení ve svých e-mailech ze dne 25. srpna a 26. září 2005.

45. Veřejný ochránce práv uvedl, že projednávaná věc nevyžaduje, aby zkoumal, zda byly při této příležitosti dodrženy formální požadavky stanovené v článku II.13 obecných podmínek. Zdálo se, že v době přijetí nového rozpočtu nebyl vypracován žádný formální pozměňovací návrh. Veřejná ochránkyně práv však poznamenala, že úředník Komise, který se v té době touto záležitostí zabýval, nezaznamenal žádné problémy s přijetím nového rozpočtu.

46. Při prvním výpočtu konečné částky splatné stěžovateli však Komise nezohlednila údaje uvedené v novém rozpočtu, s výjimkou částky předpokládané pro rozpočtový okruh A6. Skutečnost, že se tento údaj objevil ve výpočtu Komise, ukázala, že údaje uvedené v novém rozpočtu musely být Komisi v té době známy. Veřejná ochránkyně práv proto považovala za zřejmé, že přístup přijatý Komisí během prvního výpočtu nebyl v souladu s přístupem, který přijala při schvalování nového rozpočtu. Kromě toho byl stěžovatel v této fázi řízení konfrontován s protichůdnými názory ohledně právního základu nového rozpočtu předloženého různými úředníky Komise, které kontaktoval.

47. Veřejná ochránkyně práv poznamenala, že při výpočtu konečné částky splatné stěžovateli se Komise pokusila napravit chybu nebo chyby, kterých se předtím dopustila. Při této příležitosti Komise skutečně přijala jako relevantní všechny částky, které již přijala při schvalování nového rozpočtu.

48. Při příležitosti druhého výpočtu se však Komise domnívala, že článek I.3.4 zvláštních podmínek lze použít pouze tehdy, pokud stěžovatel předem informoval Komisi o případných převodech mezi rozpočtovými položkami uskutečněnými v souladu s tímto ustanovením. Komise tvrdila, že tomu tak nebylo, a proto nelze uvedené ustanovení použít.

49. Veřejná ochránkyně práv měla za to, že nelze jako takové vytýkat, že Komise trvá na formálním požadavku předběžného oznámení stanoveném v článku I.3.4 zvláštních podmínek. Ve svém stanovisku však Komise rovněž uvedla, že při prvním výpočtu konečné částky dlužné stěžovateli přijala převody mezi různými rozpočtovými položkami až do výše 10 % na okruh, aniž by trvala na požadavku předchozího oznámení pro tyto převody stanoveném v článku I.3.4 zvláštních podmínek. Veřejná ochránkyně práv nepochopila, jak by požadavek, aby Komise, jak potvrdila její stanovisko, mohl při prvním výpočtu příslušné částky náhle nabýt rozhodujícího významu při druhém výpočtu této částky. Jak bylo uvedeno výše, pokud by Komise použila přístup, který tvrdila pro první výpočet pro všechny rozpočtové okruhy, přijala by náklady na

rozpočtový okruh A6 až do výše 179 817,00 EUR (namísto 171 906,41 EUR, které přijala).

50. Pro úplnost považoval veřejný ochránce práv za užitečné zabývat se dalším argumentem, který zmínil jeden z úředníků, kterého stěžovatel kontaktoval. I když Komise tento argument ve svém stanovisku nepoužila, veřejný ochránce práv se domníval, že pokud by byla v této otázce objasněna větší jasnost, byla by zmírněna nejasnost způsobená jednáním Komise. Připomněl, že pan H. ve svém e-mailu ze dne 10. září 2007 zdůraznil, že stěžovatel se nemůže dovolávat článku I.3.4 dvakrát. Uvedené ustanovení tuto otázku výslovně neřeší. Pokud však článek I.3.4 povoluje přerozdělení až do výše 10 % na rozpočtový okruh, zdá se logické předpokládat, že počet přerozdělených prostředků je irelevantní, pokud celková částka, která je přerozdělena, nepřesáhne 10 % částky původně stanovené pro jednotlivé rozpočtové okruhy.

51. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nemohla veřejná ochránkyně práv dospět k závěru, že Komise neposkytla soudržný a přiměřený popis toho, jak vyřídila žádost stěžovatele o platbu.

52. Veřejná ochránkyně práv vyjádřila politování nad tím, že výše uvedený závěr byl posílen způsobem, jakým Komise vyřizovala žádost stěžovatele o úroky. I když konečný výsledek, kterého Komise v tomto ohledu dosáhla, se z velké části (i když ne zcela) zdál být přiměřený (viz body 57 násl. níže), skutečnost, že Komise dvakrát změnila své stanovisko k tomu, zda je takový zájem opodstatněný, či nikoli, vedla k tomu, že její přístup mohl být stěží považován za konzistentní.

53. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem veřejný ochránce práv předběžně konstatoval, že způsob, jakým Komise vypočítala platbu dlužnou stěžovateli v tomto případě, by mohl představovat nesprávný úřední postup. Proto v souladu s čl. 3 odst. 5 statutu evropského veřejného ochránce práv předložil smírné řešení a vyzval jej, aby přehodnotil žádost stěžovatele o zaplacení.

54. Veřejná ochránkyně práv považovala za užitečné dodat, že se tento návrh zaměřil na tvrzení stěžovatele, pokud jde o rozpočtovou položku A6. Jak bylo uvedeno výše (viz bod 38), veřejná ochránkyně práv měla za to, že pokud by Komise přijala změny až o 10 % na jeden rozpočtový okruh ve vztahu k okruhu A6 stejným způsobem jako u ostatních rozpočtových okruhů, mohla by přijmout náklady na tento rozpočtový okruh až do výše 179 817,00 EUR (namísto 171 906,41 EUR, které přijala). Jakákoli změna provedená v této rozpočtové položce by samozřejmě měla malý dopad i na rozpočtový okruh A7.

55. Je třeba zdůraznit, že případné přerozdělení prostředků podle čl. I.3.4 zvláštních podmínek nemůže mít za následek zvýšení maximální celkové výše nákladů, které Komise uznala za způsobilá v novém rozpočtu. Veřejná ochránkyně práv poznamenala, že výše nákladů vykázaných stěžovatelem zřejmě tuto prahovou hodnotu mírně překračuje a že Komise bude zjevně oprávněna takové přebytečné náklady ignorovat.

56. Veřejný ochránce práv na základě informací, které mu byly předloženy, shromáždil, že stěžovatel projekt úspěšně realizoval. Ve skutečnosti se zdá, že nečekaný úspěch výstavy,

která byla součástí projektu, byl hlavním důvodem přerozdělení stěžovatele mezi rozpočtovými položkami. Veřejná ochránkyně práv se domnívala, že úspěch projektu by Komise mohla užitečně zohlednit při rozhodování o tom, jak se vypořádat s jeho návrhem na smírné řešení.

Pokud jde o úroky z prodlení

57. Veřejný ochránce práv konstatoval, že 154 dnů uplynulo od 14. července 2006, kdy Komise obdržela žádost stěžovatele o platbu, a 15. prosince 2006, kdy Komise provedla platbu ve výši 52 035,24 EUR. Komise uvedla, že má 45 dnů na přezkum žádosti o platbu a 45 dnů na provedení platby. Těchto 90 dnů by proto nemělo být bráno v úvahu. To se zdá být v souladu s ustanoveními dohody.

58. Komise dále tvrdila, že 40denní zpoždění bylo způsobeno skutečností, že žadatel změnil čísla účtů. Zdůraznila, že toto období by proto mělo být rovněž ignorováno. V důsledku toho došlo k účinnému zpoždění 24 dnů, za které byly splatné úroky a které řádně zaplatila.

59. Z dokumentů předložených veřejnému ochránci práv vyplynulo, že stěžovatel skutečně změnil bankovní účty, aniž by o tom informoval Komisi. Komise nemohla být obviňována z jakéhokoli zpoždění při platbě, které bylo způsobeno problémy způsobenými stěžovatelem. Neexistují žádné jasné důkazy o tom, že zpoždění způsobené stěžovatelem ve skutečnosti činilo 40 dnů. Stěžovatel však nezpochybnil vysvětlení Komise týkající se tohoto aspektu případu. Veřejná ochránkyně práv se proto domnívala, že jeho posouzení by mělo vycházet z nesporných informací poskytnutých Komisí. Na základě těchto informací činilo prodlení, za které byl úrok splatný, 24 dnů.

60. Veřejná ochránkyně práv proto dospěla k závěru, že nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu, pokud jde o výpočet úroků z prodlení ze strany Komise ve výši 52 035,24 EUR.

61. Situace se však lišila, pokud jde o dodatečnou platbu ve výši 4 495,26 EUR uskutečněnou dne 29. března 2007. Jak bylo uvedeno výše, Komise přistoupila k provedení této platby s cílem opravit chybu nebo chyby, kterých se dopustila při prvním výpočtu částky splatné stěžovateli. Veřejný ochránce práv proto nesdílel názor Komise, že dodatečná platba představuje platbu *ex gratia* . Pokud by Komise, jak měla učinit, dodržela nový rozpočet při prvním výpočtu částky dlužné stěžovateli, měl by stěžovatel obdržet dodatečnou platbu současně s platbou ve výši 52 035,24 EUR. Úroky z důvodu opožděné platby by tak byly splatné i v případě dodatečné platby ve výši 4 495,26 EUR. Pokud jde o tuto dodatečnou platbu, další úroky by vznikly v období od 15. prosince 2006 do 29. března 2007.

62. Veřejná ochránkyně práv však uvedla, že výsledná výše úroků bude relativně malá. Měl za to, že pokud by Komise přijala jeho návrh na smírné řešení, nebylo by již třeba pokračovat v tomto aspektu věci.

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv po jeho

přátelském návrhu řešení

63. Komise ve své odpovědi na návrh smírného řešení informovala veřejného ochránce práv, že jeho návrh přijala. Proto se rozhodla přijmout náklady požadované stěžovatelem ve své závěrečné zprávě předložené dne 14. července 2006, a to až do maximální částky stanovené v grantové dohodě, tj. do výše 6 025,59 EUR. Komise dále souhlasila s tím, že její druhá platba (provedená dne 29. března 2007) a třetí platba (která učinila v reakci na návrh veřejné ochránkyně práv na smírné řešení) byly splatné současně s první platbou, a že proto byly splatné úroky z důvodu opožděné platby, jak požadoval stěžovatel.

64. Stěžovatel informoval veřejného ochránce práv, že obdržel dvě platby ve výši 6 025,59 EUR a 1 568,47 EUR, a poděkoval veřejnému ochránci práv za jeho pomoc v této věci.

Posouzení veřejného ochránce práv po jeho přátelském návrhu řešení

65. S ohledem na vyjádření stran dospěla veřejná ochránkyně práv k závěru, že bylo dosaženo přátelského řešení. Veřejná ochránkyně práv oceňuje ochotu Komise provést důkladný přezkum této záležitosti a přijetí jeho smírného návrhu řešení.

B. Prohlášení o nesouladu se stěžovatelem řádným a konzistentním způsobem

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv

66. Stěžovatel tvrdil, že během pěti měsíců, které komunikoval s Komisí s cílem vyřešit neshodu ohledně konečné částky, která má být zaplacena, byl směřován na sedm různých kontaktních osob v různých jednotkách. Někteří z dotčených úředníků nebyli s touto otázkou obeznámeni a někteří poskytli informace nebo rady, které byly v rozporu s dříve učiněnými prohlášeními.

67. Komise ve svém stanovisku připomněla, že útvarem, který se zabývá záležitostmi souvisejícími s dohodou, je GŘ pro rozšíření. Komise uvedla, že informace poskytnuté stěžovateli odrážejí stanovisko Komise v rozhodné době a nemají nic společného s jednotlivým úředníkem, který tyto informace poskytl.

Hodnocení veřejného ochránce práv

68. Veřejná ochránkyně práv považovala za zřejmé, že správa by měla občanům poskytovat jasné a konzistentní poradenství.

69. V projednávaném případě tomu tak zjevně nebylo. Vzhledem k tomu, že výše byla projednána nedostatečná konzistentnost postoje Komise, není třeba se v této věci dále zabývat.

70. Veřejná ochránkyně práv se však domnívá, že tento aspekt případu má pro stěžovatele druhořadý význam. Vzhledem k tomu, že Komise přijala jeho návrh na smírné řešení, zastává názor, že tento aspekt případu již není třeba sledovat.

C. Závěry

Na základě svého šetření této stížnosti ji veřejný ochránce práv uzavírá s následujícím závěrem:

V tomto případě bylo dosaženo přátelského řešení.

Stěžovatel a Komise budou o tomto rozhodnutí informováni.

P. Nikiforos Diamandouros

Ve Štrasburku dne 22. listopadu 2010

[1] Podle článku I.3.2 zvláštních podmínek připojených k dohodě. Ve skutečnosti 71,61 % z 291,183.06 je 208,516.19.

[2] V původním německém jazyce: „Da es in der gegenwärtigen Ausstellungstournee zu akuten Änderungen von Ausgaben kommen muss, werden wirden wir mit den GEÄNDERTEN Kostenstellen im Rahmen des Artikels I.3.4 das Projekt erfolgreich abschließen können."

[3] Komise již před ukončením projektu provedla určité platby za účelem předběžného financování projektu.

[4] Tento údaj byl založen na výpočtech pana H., který zřejmě udělal typografickou chybu. Částka požadovaná žadatelem činila ve skutečnosti 182 654,04 EUR.

[5] Stanovisko Komise chybně odkazuje na tento dopis jako zaslaný dne 14. září 2007.

[6] Částky v EUR.

[7] Částky v EUR.